Συνεχίζεται κανονικῶς ἡ διανομὴ τῶν νέων βιβλίων μας: Ἑλληνοαγγλικοῦ Λεξικοῦ (2ος τ.), Ἀγγλικῆς Μεθόδου, Λεξικοῦ Νομικῆς (3ος τ.) καὶ «Μηνιαίου Ν. Κόσμου».

ΔΕΛΤΙΟΝ — 6 Λεξικῶν Ξένων Γλωσσῶν
ΔΕΛΤΙΟΝ — Λεξικ. Νομικῆς Διοικήσεως
ΔΕΛΤΙΟΝ — Μεθόδων ἄνευ Διδασκάλου
ΔΕΛΤΙΟΝ — «Μηνιαίου Νέου Κόσμου»

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΑΡΧΩΝ

ΠΕΜΠΤΗ 6 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1934
Ἀνατολὴ ἡλίου ὥρα 6.01΄. Δύσις 6.45΄
Θαῦμα ἐν Κολοσσ. ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ

ΑΘΗΝΑΙ — ΕΤΟΣ Β΄. ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 484 | ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ · ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝΤ. Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Ι. ΝΑΣΚΟΣ | Ρ. ΦΕΙΑ ΒΟΥΛΗΣ 1.— ΑΡ. ΤΗΛ. Διευθύνσεως: 26.244 Συντάξεως: 24.263

Ο ΠΥΡΡΙΧΙΟΣ ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ "ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ,,

Εἰς πολύστηλον ἄρθρον, πρωϊνὴ κυβερνητικὴ ἐφημερὶς ἀπηρίθμει τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους δὲν πρέπει νὰ ἐκθέσῃ ὑποψηφιότητα προέδρου ὁ κ. Βενιζέλος. Ἀπὸ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἕνας εἶνε πράγματι σπουδαῖος: "Ἂν ὁ ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων ἐκθέσῃ προεδρικὴν ὑποψηφιότητα, θὰ ἐπιτύχῃ! Περὶ τούτου εἶνε πεπεισμένη ἡ πρωϊνὴ κυβερνητικὴ ἐφημερίς. Καὶ ἐπειδὴ εἶνε πεπεισμένη, ζητεῖ νὰ μᾶς καταπτοήσῃ ἀναφερομένη εἰς τὰς συνεπείας τῆς ἐπιτυχίας! Ποῖαι δὲ αἱ συνέπειαι; "Αν ὁ κ. Βενιζέλος ἐκλεγῇ πρόεδρος θὰ πέσῃ —ἀκούσατε!— ἡ Δημοκρατία. Διατί δὲ θὰ πέσῃ, νομίζετε; Διότι δὲν θὰ τὴν στηρίξουν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μέχρι τοῦδε τὴν ἠνέχθησαν.

«Πιστεύουν, γράφει ἡ συνάδελφος, ὅτι τὸ πολίτευμα τὸ σημερινόν, τὸ ὁποῖον ἐγκατέστησαν ὅλοι των (οἱ ἀντιπολιτευόμενοι δηλαδὴ) μὲ τόσας θυσίας, τόσας ἐπαναστάσεις, κτλ., εἶνε πολίτευμα χρήσιμον εἰς τὸν τόπον; Ἡμεῖς τὸ πολίτευμα αὐτὸ τὸ ὑπέστημεν. Φίλοι τῆς Βασιλείας ὅταν ἐκλονίζετο, ὅταν παρέπαιε, ὅταν ἐδικάζετο, ὅταν ἔπιπτε, δὲν ἔχομεν κανένα λόγον νὰ μὴ ὁμολογήσωμεν ὅτι ζῶμεν μὲν ὑπὸ τὴν Δημοκρατίαν κτλ., ἀλλ' οὔτε Ἡρακλεῖς της εἴμεθα, οὔτε ἔχομεν τὴν διάθεσιν ν' ἀνησυχήσωμεν διὰ τὸ μέλλον της. Ζῇ;... Θὰ ζήσωμεν μαζύ της ἡσύχως. Ἀλλ' ἂν ἀποθάνῃ, δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ χορεύσωμεν τὸν πυρρίχιον εἰς τὸν τάφον της». Καὶ εἶνε κίνδυνος ν' ἀποθάνῃ ἡ Δημοκρατία —λέγει ἡ «Καθημερινὴ»— ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι γενόμενος πρόεδρος ὁ κ. Βενιζέλος, θὰ μισῆται παρ' ἐκείνων οἱ ὁποῖοι δὲν τὸν ἔχουν ψηφίσει.

Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι αἱ «προειδοποιήσεις» αὐταὶ τῆς «Καθημερινῆς» δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν. Ὁ κ. Βενιζέλος ἐκλεγόμενος Πρόεδρος θὰ εἶνε ἰδεώδης ἀρχηγὸς κράτους. Τὴν ἐπομένην τῆς ἐγκαθιδρύσεώς του εἰς τὸν προεδρικὸν οἶκον ὅλοι, ἀκόμη καὶ οἱ ἀντίπαλοί του, θὰ αἰσθανθοῦν ὅτι ἡ Δημοκρατία δὲν εἶνε ἀκέφαλος. Ὅτι ἡ Δημοκρατία δὲν εἶνε ἄψυχον σῶμα. Ὅτι δὲν εἶνε ἀγρὸς ἀπερίφρακτος. Τὴν ἐπομένην τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ κ. Βενιζέλου εἰς τὸν προεδρικὸν οἶκον, δὲν θὰ ὑπάρχουν ὑπουργοὶ ἀπειλοῦντες τὸ πολίτευμα. Οὔτε ὁ κ. Κονδύλης θὰ ζητῇ νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς ἀξιωματικούς, οὔτε οἱ ὑπαξιωματικοὶ θὰ φιλοδοξοῦν νὰ γίνουν Μπατίσται. Οὔτε τὸ Κοινοβούλιον θὰ μεταβάλλεται εἰς στῖβον ταυρομαχιῶν, κατὰ τὴν περίφημον φράσιν τοῦ κ. Τσαλδάρη.

Μὲ αὐτὰ δὲν θέλομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ κ. Βενιζέλος θ' ἀντιποιηθῇ τὴν κυβερνητικὴν ἐξουσίαν. Ὄχι. Ἀλλὰ τὸ σύνταγμα, καὶ χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὰς βελτιώσεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι θὰ τὸ καθίστων μᾶλλον εὐλύγιστον, παρέχει εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας τὸ δικαίωμα νὰ ἐνδιαφέρεται ἐμπράκτως διὰ τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς χώρας, νὰ λαμβάνῃ γνῶσιν τῶν δημοσίων ὁποθέσεων, νὰ συγκροτῇ ὑπουργικὰ συμβούλια ὑπὸ τὴν προεδρίαν του. Θὰ ἐρωτήσετε: Διατί ὁ κ. Ζαΐμης δὲν ἐχρησιμοποίησε τὰ δικαιώματα ταῦτα, διατί ἀπεμονώθη εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον καὶ διατί ἀπέφυγε πᾶσαν σχεδὸν ἀνάμιξιν —ἀνάμιξιν ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν δικαιωμάτων του— εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς χώρας; Καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν ὅτι τοῦτο εἶνε ζήτημα διοσυγκρασίας, εἴτε ἰδιοτύπου τινὸς ἑρμηνείας τοῦ πολιτεύματος. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ παθητικότης τοῦ Ἀνωτάτου Ἄρχοντος δὲν νομίζομεν ὅτι ὠφέλησε τὸν τόπον. Δὲν νομίζομεν ὅτι ὠφέλησε τὴν Δημοκρατίαν. Ἡ ὁποία ἔχει ἀνάγκην φρουροῦ ἀγρύπνου. "Αν ὁ Πρόεδρος ἤσκει τὰ δικαιώματά του, πολλαὶ ὑποθέσεις χρονίσασαι θὰ εἶχαν ἤδη τερματισθῇ, καὶ δὲν θὰ ἠπείλουν τὴν γαλήνην ἢ τὴν ἀσφάλειαν τῆς χώρας.

Θέλετε παραδείγματα; "Εχομεν τὸ παράδειγμα τῆς Γαλλίας: "Αν ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας δὲν παρενέβαινε, ποῦ θὰ εὑρίσκετο ἡ Γαλλία τὴν ἐπομένην τῆς ἀνατροπῆς τῆς Κυβερνήσεως Νταλαντιέ; Ἀλλὰ παρενέβη ὁ κ. Λεμπρέν. Καὶ αἱ ταραχαὶ ποὺ ὡμοίαζαν μὲ προοίμια ἐπαναστάσεως, ἔληξαν. Καὶ ἐσχηματίσθη ἡ κυβέρνησις Δουμέργκ. Καὶ ἡ Γαλλία ἐκράτησε τὴν θέσιν της. Καὶ οἱ ἐσωτερικοὶ ἐχθροὶ τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἔπαυσαν νὰ εἶνε ἐπικίνδυνοι.

Ὑπῆρξαν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν περίοδον τῆς Τσαλδαρικῆς διακυβερνήσεως ἡμέραι θυελλώδεις, ἡμέραι ἐκνευρισμοῦ, κατὰ τὰς ὁποίας ἐπεβάλλετο ἐνεργοτέρα ἐμφάνισις τοῦ Ἀνωτάτου Ἄρχοντος. Καὶ τότε ἐκινδύνευσε πράγματι ἡ Δημοκρατία —καὶ ἐκινδυνεύσαμεν νὰ ἴδωμεν χορεύοντα πυρρίχιον τὸν Πολυχρονόπουλον καὶ ὅλους τοὺς θαμῶνας τῶν «βασιλοφρόνων» καφενείων. Οἱ κίνδυνοι δὲ αὐτοὶ δὲν παρῆλθον ἀκόμη. Ἀλλὰ θὰ παρέλθουν ὁριστικῶς ὅταν ὁ κ. Βενιζέλος γίνῃ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας. "Ας κρατῇ λοιπὸν διὰ τὸν ἑαυτόν της τὰς ἐκφοβιστικὰς προειδοποιήσεις ἡ συνάδελφος «Καθημερινή».

Διὰ νὰ στερεωθῇ ἡ Δημοκρατία χρειάζεται νὰ γίνῃ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ὁ κ. Βενιζέλος. Καὶ νομίζομεν ὅτι ἡ φιλολογία τῆς συνεννοήσεως πρέπει νὰ παραμερισθῇ καὶ ὁ δημοκρατικὸς κόσμος νὰ συνασπισθῇ γύρω ἀπὸ τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ μεγαλυτέρου τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς χώρας. Τῆς χώρας ἡ ὁποία ἔχει ἀνάγκην γαλήνης καὶ περισυλλογῆς, καὶ ἡ ὁποία δὲν θὰ ἡσυχάσῃ ἐφ' ὅσον ἐπικρατεῖ ἡ ἀντίληψις ὅτι ὁ Ἀνώτατος Ἄρχων πρέπει νὰ εἶνε παθητικὸς διεκπεραιωτὴς τῶν κυβερνητικῶν αὐθαιρεσιῶν. Διότι τοιαύτην ἀντίληψιν περὶ τοῦ προεδρικοῦ ρόλου ἔχουν ἐκεῖνοι ποὺ μᾶς ἀπειλοῦν ὅτι θὰ χορεύσουν ὑπὸ ὡρισμένας περιστάσεις πυρρίχιον.

Τοὺς πληροφοροῦμεν ὁπωσδήποτε ὅτι δὲν θὰ λάβουν εὐκαιρίαν τοιούτων ἀκόσμων χορευτικῶν ἐπιδείξεων...

ΚΑΛΩΣ ΗΛΘΑΤΕ ΝΙΚΗΤΑΙ

Η ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΝΙΚΗΤΩΝ ΤΟΥ ΖΑΓΚΡΕΜΠ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΧΑΡΜΙΔΗ

Ἐθνικὸς στρατὸς ἐπανερχόμενος ἀπὸ τὸν νικηφόρον πόλεμον, δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ καλύτερη ὑποδοχὴ τῆς πόλεως γιὰ νὰ τοὺς καλωθηλταί μας ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὸ κρύψωμε τὸ ἀληθινὸ περιεχόμενο τῆς λαϊκῆς λαίλαπος ποὺ ἅρπαξε χθὲς στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοὺς ἀθλητάς μας καὶ τοὺς ἐγύριζε δαφνοστεφανωμένους σὰν ἐπικοὺς ἡ-

"ΠΩΣ ΕΝΙΚΗΣΑ,,

Ὁμιλεῖ ὁ νικητὴς τοῦ Μαραθωνίου δρόμου

Μεταξὺ τῶν νικητῶν τοῦ Ζάγκρεμπ (τὴν ἀποθεωτικὴν ὑποδοχὴν τῶν ὁποίων περιγράφομεν εἰς τὴν 3ην σελίδα), οἱ φίλαθλοι τῶν Ἀθη- γνωρίζει τὴν ἔννοια αὐτῆς τῆς λέξεως καὶ μᾶς ἀπαντᾷ μὲ προθυμία εἰς ὅλα καὶ μᾶς ἀφηγεῖται μὲ τὴν χαρακτηριστικὴν προφορὰν του λε-

Οἱ ἀθλητάί μας ὁδηγοῦνται στὰ χέρια τῶν φιλάθλων, εἰς τὸ Δημαρχεῖον. Ἀριστερὰ ὁ νικητὴς τῶν 800 καὶ 500 μ. Γεωργακόπουλος καὶ δεξιὰ ὁ θριαμβευτὴς τοῦ Μαραθωνίου Κυριακίδης. Καὶ οἱ δύο εἶνε στεφανωμένοι μὲ δάφνας καὶ κρατοῦν εἰς τὰς χεῖρας των τὰ κύπελλα τῶν νικῶν των καὶ τὰς προσφερθείσας εἰς αὐτοὺς ἀνθοδέσμας.

Ζάγκρεμπ. Τοὺς ἐστήσαμε, νοερῶς, ἀψίδας θριάμβου γιὰ νὰ περάσουν. Ἐγκρεμίσαμε, νοερῶς πάλι, τὰ τείχη τῆς πόλεως γιὰ νὰ τοὺς καλοσορίσωμε...Αὐτὲς τὶς πέντ' ἕξη μέρες ποὺ ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν τελικὴν νίκην τοῦ Ζάγκρεμπ κάθε τι ἑλληνικὸν δὲν μιλεῖ παρὰ γι' αὐτούς, δὲν σκέπτεται παρὰ αὐτούς, καὶ δὲν περιμένει παρὰ αὐτούς. Ἡ ἑλληνικὴ νεότης σπαρταρᾷ, προφέρουσα τὰ ὀνόματά τους. Καὶ οἱ γέροι ἀποκαλύπτονται, ἐνθυμούμενοι παληὲς δόξες τῶν ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, ποὺ εἶχαν κάνει τὴν Ἑλλάδα κάποτε παρανάλωμα τοῦ ἀθλητικοῦ ἐνθουσιασμοῦ...

Τὰ ἄλλα ὅλα ἐλησμονήθησαν καὶ παρημελήθησαν ἐμπρὸς εἰς τὸ μεγάλο γεγονός. Κινήματα ἐξωφρενικά, βαρυσήμαντες πρωθυπουργικὲς δηλώσεις, ἐκλογὴ προέδρου... ὅλα αὐτὰ παρονυχίδες! "Αν τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ κυβέρνησις ἐδήλωνε ὅτι κηρύσσει κομμουνιστικὴν δικτατορίαν κανεὶς δὲν θὰ τὴν ἐπρόσεχε καὶ κανεὶς δὲν θὰ εἶχε καιρὸν καὶ νοῦν νὰ ἐκπλαγῇ.

Εἶνε τώρα μιὰ βδομάδα καὶ πλέον ποὺ τὸ πανελλήνιον δὲν ἔχει μάτια, αὐτιὰ καὶ μυαλὸ παρὰ μόνον γιὰ τοὺς δεκαπέντε—εἴκοσι νέους ποὺ βαστοῦσαν στὰ χέρια τους τὸ ἐθνικὸ φιλότιμο. Ἀπὸ τὸ σκότος τῆς ἀγνοίας, ἢ ἀπὸ τὸ ἡμίφως μιᾶς δόξης περιωρισμένης εἰς τὸ πλαίσιον τῶν ἀθλητικῶν κύκλων, πετάχτηκαν διάφορα ὀνόματα καὶ ἔλαμψαν στὸν ἑλληνικὸν οὐρανὸν σὰν ἐκτυφλωτικὰ μετέωρα. Ἑκατομμύρια ἑλληνικῶν χειλέων τὰ προφέρουν μὲ εὐλάβειαν καὶ θαυμασμόν... Καὶ ἑκατομμύρια ἑλληνικῶν χεριῶν ὑψώθησαν χθὲς νὰ τὰ χαιρετίσουν καὶ νὰ τ' ἀποθεώσουν.

—Ποτὲ ἡ Ἑλλὰς δὲν εὑρέθηκε τόσο ὁμογνωμοῦσα, ἑνωμένη καὶ σύμφωνη. Ὑπεράνω παθῶν, κομμάτων, κοινωνικῶν ἰδεῶν, ὑψώθη ἡ κοινὴ βοὴ τοῦ ἔθνους γιὰ νὰ φωνάξῃ τὸ «εὐοῖ! εὐάν!» στοὺς ἐπιστρέφοντας νικητὰς τοῦ Ζάγκρεμπ.

Οἱ εἰρηνισταὶ ἴσως, μόνον, νὰ ἐνοχληθοῦν ἀπὸ αὐτὸ τὸ πυροτέχνημα τοῦ λαϊκοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Θὰ μᾶς ποῦν ἴσως ὅτι τὸ καψοῦλι ποὺ ἔδωσε ψωτιὰ σ' αὐτὸ τὸ ἑλληνικὸ πανηγῦρι, δὲν εἶνε τὸ φίλαθλον πνεῦμα μονάχα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐθνικὸν αἴσθημα ποὺ ἐξύπνησε καταλλήλως κεντηθὲν ἀπὸ τὰ διάφορα δυσάρεστα παρατράγουδα τοῦ Ζάγκρεμπ.

... Ἀλλὰ γιατὶ ὄχι;!... Γιατὶ νὰ ρωας μεσαιωνικῶν πολέμων;... Ἡ ἄμιλλα τῶν λαῶν στὸ ἀθλητικὸ πεδίον, εἶνε ἕνα γεγονὸς ἀναμφισβήτητο καὶ φανταχτερὸ ποὺ δὲν ἀφίνει εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐκδηλωθῇ. Καὶ στὴν ἄμιλλαν αὐτὴν ξυπνοῦν πάθη, ἀνάβουν ἐνθουσιασμοί, ὑψώνονται ἀντιθέσεις, ποὺ χωρὶς νὰ εἶνε αἱματηραί, ὅπως στὸν πόλεμο, ἔχουν ὅλην τὴν ὀξύτητα τῶν ἀληθινῶν πολέμων. Βεβαίως, οἱ ὀξύτητες αὐτὲς εἶνε καὶ πρέπει νὰ εἶνε ξένες ἀπ' τὴν ἀγνὴ ἀτμοσφαῖρα τοῦ ἀθλητικοῦ στίβου. Ὁ ἀθλητισμὸς ἔχει τὸν προορισμὸν νὰ προσεγγίζῃ καὶ νὰ συμφιλιώνῃ τοὺς λαοὺς καὶ ὄχι νὰ τοὺς χωρίζῃ καὶ νὰ τοὺς γεννᾷ μίση καὶ ἐχθρότητες. Ἡ πραγματοποίησις τοῦ προορισμοῦ τούτου, καὶ ἡ ἄμβλυνσις τῶν ἐθνικῶν ἀνταγωνισμῶν μέσα στὰ Στάδια, εἶνε τὸ λεπτότατον ἔργον τῶν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀθλητικῆς κινήσεως κάθε χώρας. Εἰς αὐτοὺς ἀπόκειται νὰ προλαμβάνουν τὰς ἀντιθέσεις καὶ τὰς ὀξύτητας καὶ νὰ διοχετεύουν τὸ φίλαθλον πνεῦμα τοῦ κόσμου εἰς τὴν συνεννόησιν καὶ τὴν ἀγάπην μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ ὄχι εἰς τὰ μίση.

Δυστυχῶς ὅμως, ὅπως φαίνεται, δὲν ἐπέτυχαν εἰς τὴν λεπτὴν αὐτὴν ἀποστολὴν τοὺς οἱ ὀργανωταὶ τῶν ἀγώνων τοῦ Ζάγκρεμπ καὶ τὸ μοιραῖον συνετελέσθη. Ἡ ἐθνικὴ φιλοτιμία ἔβαλε τὴν οὐρά της περισσότερον ἀπὸ ὅσον ἔπρεπε στὸ Στάδιον τῆς κροατικῆς πρωτευούσης. Φυσικά, οἱ Γιουγκοσλαῦοι ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ μᾶς ἔδειξαν τὸν δρόμον. Ἡμεῖς τοὺς ἠκολουθήσαμεν, διότι ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀκολουθήσωμεν καὶ διότι εἴμαστε λαὸς μεσογειακὸς μὲ ἐθνικὴ φιλοτιμίαν, μὲ πεῖσμα καὶ μὲ ἐνθουσιασμό. Τὰ πόδια τῶν δρομέων μας ἔκαναν φτερὰ καὶ τὰ μπράτσα τῶν δισκοβόλων μας ἐχαλυβδώθησαν ὅταν οἱ ἀγῶνες ἐπῆραν χρῶμα καθαροῦ ἐθνικοῦ συναγωνισμοῦ. Καὶ ἐνικήσαμε, ὅπως ξέρουμε, πάντα, νὰ νικοῦμε ἐμεῖς οἱ "Ελληνες, ὅταν μᾶς χαλυβδώσουν καὶ μᾶς θεριέψουν οἱ ἀντιδράσεις.

Τώρα πανηγυρίζομε τὴν νίκη, καὶ τὴν πανηγυρίζομε δικαίως. Οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἀθλητισμοῦ μας στὴν 5η Βαλκανιάδα ἐδείχθησαν ἄξιοι τῆς πατρίδος. Δὲν ἠγωνίσθησαν ἁπλῶς, ἀλλὰ ἐπολέμησαν. Ἐπολέμησαν ἐναντίον τῆς ἐχθρότητος τοῦ κοινοῦ, ἐναντίον τῆς ἀδικίας τῶν κριτῶν, — ἐπολέμησαν ἐναντίον ἑνὸς ὁλοκλήρου λαοῦ ποὺ εἶχε ὁρκισθῇ νὰ τοὺς πάρῃ ὅπως-ὅπως τὴν νίκη.

νῶν ἐπεφύλασσον τὰς ἐνθερμοτέρας καὶ ἐνθουσιωδεστέρας ἐκδηλώσεις εἰς τὸν νικητὴν τοῦ Μαραθωνείου. Συνεργάτης τοῦ «Ν. Κόσμου» συναντήσας τὸν Κυριακίδην, ἔλαβε μετ' αὐτοῦ μακρὰν συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν κατωτέρω καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος Λούης ἀφηγεῖται τὰς ἐντυπώσεις του:

Συναντῶμεν τὸν Κυριακίδη, τὸν νικητὴ τοῦ Μαραθωνείου, τὴν «σανίδα σωτηρίας» τῆς ὁμάδος μας, ὅ-

Εἰς τὴν 3ην σελίδα

Ἡ χθεσινὴ ἀποθεωτικὴ ὑποδοχὴ τῶν νικητῶν τοῦ Ζάγκρεμπ.— Οἱ πρωταθληταί μας ἀφηγοῦνται τοὺς ἄθλους των.—Κρίσεις καὶ ἐντυπώσεις ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἐπιστρέψαντος ἀπεσταλμένου μας κ. Β. Γεωργίου.

πως τὸν ἀποκαλοῦν οἱ φίλαθλοι. Λάμπει ὁλόκληρος ἀπὸ χαρά. Στὸ πρόσωπο, στὶς κινήσεις του, βλέπει κανεὶς τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει συνείδησι ἐκείνου ποὺ προσέφερε. "Εχουμε νὰ τὸν ἐρωτήσουμε πολλά, τὸν ἐκλεκτὸ αὐτὸν ἀθλητή, ποὺ ἐλάμπρυνε τὰ ἑλληνικὰ χρώματα στὸ πιὸ ἀγωνιῶδες ἀγώνισμα. Ἀλλὰ φοβόμαστε νὰ τὸν κουράσωμε. Νὰ κουράσωμε ὅμως ποιόν; Τὸν Κυριακίδη; Αὐτὸς μᾶς ἀποδεικνύει ὅτι δὲν

Τοὺς ἀνήκει, λοιπόν, ὄχι μόνον κότινος ἀθλητικός, ἀλλὰ καὶ πολεμικὴ δάφνη. Ἐβαστοῦσαν στὰ χέρια τους τὴν ὑποληψί μας. Ἀπὸ τὴν μυϊκή τους προσπάθεια καὶ ἀπὸ τὸ ψυχικό τους σθένος ἐξηρτᾶτο ἡ ἀπόδειξις τῆς ἑλληνικῆς δυναμικότητος. Εἴχαμε προκληθῇ πλέον ὡς ἔθνος στὸ εἰρηνικὸ πεδίον τοῦ στίβου. Καὶ ἔπρεπε νὰ δώσουμε τὴν ἀπάντησι ὡς ἔθνος. Ἀπὸ τὴν ἀπάντησι αὐτὴ ἐξηρτᾶτο ἡ ὑπόληψίς μας στὰ μάτια τῶν πέντε γειτόνων μας...

Αἴ! λοιπόν... Ἡ ἀπάντησις ποὺ ἔδωσαν ἐξ ὀνόματος τοῦ ἔθνους οἱ εἴκοσι ἀθληταί μας ἦταν ἀπάντησις γνησία ἑλληνική. Ἦταν μία ἀπόδειξις ἱκανοποιητικὴ ὅτι ξέρομε ν' ἀντιμετωπίζομε τὰ ἐμπόδια ὅσο μεγάλα κι' ἂν εἶνε, καὶ ὅτι τοὐναντίον τὰ μεγάλα ἐμπόδια ἐδημιούργησαν πάντοτε τὸ μεγαλεῖον τῆς φυλῆς μας.

ΣΤΕΦ. ΧΑΡΜΙΔΗΣ

πτομερῶς τὴν νίκη του, τὴν νίκη μας. Ἰδοὺ:

—Μὲ ἐρωτᾶτε ἂν εἶχα πεποίθησι ὅτι θὰ νικήσω. Λοιπόν, ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα ποὺ ἐπήγαμε στὸ Ζάγκρεμπ, μοῦ ἦτο ἀδύνατο νὰ φανταστῶ τὸν ἑαυτό μου δεύτερον εἰς τὸν Μαραθώνειο. Οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου ἡ ἰδέα τῆς ἀμφιβολίας. Οὔτε γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο δὲν ἐδοκίμασα τὸ συναίσθημα ποὺ τὸ λέμε λιποψυχία, φόβο. Ἡ ψυχή μου ἦτο καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς παραμονῆς μας εἰς τὸ Ζάγκρεμπ, καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν ποὺ ἔτρεχα στὸν Μαραθώνειο, πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀπόλυτη αἰσιοδοξία γιὰ τὴν νίκη μου. Εἶχα τόση πεποίθησι στὸν ἑαυτό μου, ὥστε δὲν ὑπελόγιζα ἀντίπαλο. Ὅταν μάλιστα οἱ ἀγῶνες τῆς δευτέρας ἡμέρας ἦσαν δυσμενεῖς γιὰ τὴν ὁμάδα μας καὶ καταλάβαινα ὅτι ὁ Μαραθώνειος θὰ εἶχε ἀποφασιστικὴ σημασία γιὰ τὴν γενικὴ βαθμολογία, ἔ, τότε, τί νὰ σᾶς πῶ, αἰσθάνθηκα τὸν ἑαυτό μου κυριολεκτικῶς νὰ πετᾷ! Ἀφοῦ, θυμοῦμαι—καὶ σᾶς τὸ ἐξομολογοῦμαι ὅλως ἰδιαιτέρως —ὅτι εἶπα κάποια στιγμὴ μέσα μου: «Δὲν γίνεται μωρὲ νὰ τὰ παίζωμε ὅλα γιὰ ὅλα στὸν Μαραθώνειο;»

»Ὅταν πάλι εἶχα κάνει ἕνα περίπατο μὲ τὸν προπονητὴ κ. Σίμιτσεκ γιὰ νὰ προπονηθῶ...

—Χωρὶς αὐτοκίνητο;...

—Ἀ, ὄχι! Ὁ πρόξενός μας στὸ Ζάγκρεμπ κ. Βλάδο Ράδαν, διέθεσε τὸ αὐτοκίνητό του καὶ μ' αὐτὸ πήγαμε. Τὸ διέθεσε μάλιστα ἄλλη μιὰ φορά, γιὰ νὰ γνωρίσω τὸν δρόμο...

—Λοιπόν;

—Ὅταν ἔκανα αὐτὸν τὸν περίπατο καὶ ἔτρεξα καθ' ὑπόδειξιν τοῦ προπονητοῦ, περίπου 16 χιλιόμετρα, χωρὶς οὔτε νὰ βιάσω τὴν ἀναπνοή μου, χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ τὴν παραμικρότερη κούρασι, αἰσθάνθηκα ὅτι ἐπεβεβαιοῦτο ἐκεῖνο ποὺ ἐπίστευα, ὅτι δηλαδὴ εὑρισκόμουν σὲ πολὺ καλὴ φόρμα καὶ ὅτι δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ νικήσω.

—Τί σειρὰ κρατούσατε στὸν δρόμο;

—Ἀ, νὰ σᾶς πῶ, ἀπαντᾷ ὁ Κυριακίδης, γελῶντας, εἶνε χαριτωμένο αὐτὸ ποὺ ἔγινε. Στὶς δύο στροφὲς ποὺ ἐκάναμε μέσα στὸ Στάδιο, πρὶν βγοῦμε στὸν δρόμο, ἄφησα τοὺς Γιουγκοσλαύους Στάρμαν, Κόρεν καὶ Σπόρν νὰ πηγαίνουν ἔμπρός. Καὶ τὸ

('Η συνέχεια εἰς τὴν 5ην σελίδα)

ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ

Ο ΙΔΕΟΔΟΤΗΣ

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐσυγχωρήθη διότι ἠγάπησε πολύ. Ἄλλαι καὶ ἄλλοι ἐσυγχωρήθησαν διότι ἐβασανίσθησαν πολύ: Καὶ οἱ δημοσιογράφοι θὰ συγχωρηθῶμεν διότι καὶ τὴν δουλειάν μας ἠγαπήσαμε πολὺ καὶ χάριν αὐτῆς ἐβασανίσθημεν καὶ ἐμαρτυρήσαμεν περισσότερον.

Ἕνα ἐκ τῶν σκληροτέρων βασανιστηρίων μας ὑπῆρξε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ὁ Ἰδεοδότης.

□□

Εἶνε εἶδος δημοσιογράφου καὶ αὐτός. Εἶνε μάλιστα κατὰ τὴν γνώμην του ὁ ἀφανὴς δημοσιογράφος, εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ στηθῇ καὶ μνημεῖον.

Ὅλα τὰ σκέπτεται, ὅλα θέλει νὰ τὰ φέρῃ εἰς φῶς, ἀλλὰ δὲν ἔχει οὔτε πέννιαν οὔτε ἐφημερίδα: "Ἐπρεπε νὰ ἔχω ἐφημερίδα, λέγει, καὶ τὰ πράγματα θὰ ἦσαν ἀλλοιῶς!

"Αν ὅμως δὲν ἔχῃ ἐφημερίδα, ἔχει φίλους δημοσιογράφους καὶ ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζει ἡ τραγῳδία αὐτῶν.

—Ξέρεις τί ἐσκέφθην, ἀγαπητέ; Ἤλθα μάλιστα ἐπίτηδες νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ νὰ τὸ γράψῃς.

—Τί;

— Διὰ τὰ πεζοδρόμια. Εἶνε νὰ ξεύρῃς φρικτὴ ἡ κατάστασίς των, πλάκες σπασμένες, ξερριζωμένες, κλεμμένες...

—Καὶ λοιπόν;

—Νὰ γράψῃς νὰ τὰ διορθώσουν. Ἡ ἐφημερίς σου θὰ κάμῃ καὶ καλὴν ἐντύπωσιν καὶ εὐεργεσίαν εἰς τὴν πόλιν.

Ὡς εἶνε ἐπόμενον, ὁ Ἰδεοδότης, μὴ λαβὼν καμμίαν ἀπάντησιν, φεύγει εὐχαριστημένος διότι ἔπεισε καὶ πηγαίνει νὰ εὕρῃ καὶ ἄλλον νὰ τὸν πείσῃ.

□□

Φεύγει αὐτός, ἀλλὰ ἔρχεται ἄλλος, ἐπίσης ἐφωδιασμένος μὲ μίαν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν θὰ σοῦ ἐμπιστευθῇ.

—Ἀ! ἐσεῖς ποὺ γράφετε τόσον ὡραῖα, ἠμπορεῖτε νὰ κάμετε ἕνα ἀριστούργημα;

—Τί;

—Νὰ κτυπήσετε τοὺς γαλατάδες ποὺ βάζουν νερὸ εἰς τὸ γάλα.

□□

Ὁ Ἰδεοδότης δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τοιούτων νέων πραγμάτων. Τὸν διώχνεις μὲ τὴν σιωπή σου, ἐπανέρχεται.

Τὸν διώχνεις μὲ τὴν εἰρωνίαν, δὲν τὴν καταλαμβάνει, καὶ νὰ σου τὸν πάλιν. Καὶ μὲ τὸ ξύλον ἂν τὸν διώξῃς, πιστεύω ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ νὰ σὲ ἀπασχολήσῃ, νὰ σὲ συγχύσῃ, νὰ σὲ ζαλίσῃ· διότι αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ σοῦ εἰπῇ ἁπλῶς εἰδήσεις, ἀλλὰ πολὺ σοβαρώτερα καὶ γενικώτερα πράγματα:

—Ξεύρεις, τί ἐσκέφθην; Νὰ ἐδημοσίευες εἰς τὸ φύλλον σου τὴν ἱστορίαν τοῦ Μεγάλου